

Behandlingen i 2. udvalg omfattede den af 3. forsamling vedtagne tekniske bistand, det udvidede program for økonomisk udvikling, som det økonomiske og sociale råd havde udarbejdet, de sociale og finansielle sider af opgaverne og endelig forbindelsen mellem disse spørgsmål og handelspolitikken.

I udvalget udviklede der sig en langvarig diskussion, men ingen repræsentant udtalte sig mod det udvidede program for teknisk bistand til den økonomiske udvikling af underudviklede lande, der var hovedproblemet. Repræsentanterne for Argentina, Australien, Belgien, Chile, Danmark, De Forenede Stater, Storbritannien, Frankrig, Holland, Indien, Liberia, Mexico, New Zealand, Norge, Pakistan, Peru, Sverige, Uruguay og Venezuela udtalte, at deres regeringer ville yde bidrag til det særlige fond, der skal oprettes til formålet. Ingen af de 43 staters repræsentanter, der deltog i diskussionen, udtalte sig imod programmet.

De Forenede Staters repræsentant fremførte, at hans regering ingenlunde betragtede USA som et helt udviklet område, navnlig forsåvidt angik bevarelsen af landets naturrigdomme. Men hans regering var overbevist om, at det var i landets egen interesse at bidrage til andre landes udvikling, især ved at stille teknisk viden til rådighed. Nogen udtalelse om størrelsen af USAs bidrag til fondet fremsatte han ikke, men efterlod heller ikke nogen tvivl om, at Amerika ville deltage aktivt.

Den engelske delegerede gav positivt tilsagn om finansiel støtte til opnåelse af teknisk bistand gennem tjenesteydelser; den ville ske i form af non-konvertible sterlingbidrag og blive ydet uden betingelser.

Haitis repræsentant omtalte det første eksperiment, der var gjort af De Forenede Nationer med hensyn til undersøgelse på stedet af mulighederne for et lands økonomiske udvikling, nemlig den undersøgelse af Haiti, som dets regering havde taget initiativet til. Hans regering ville fastholde, at de forslag, de udsendte eksperter havde fremsat, skulle gennemføres; derved ville De Forenede Nationer gøre sine første erfaringer til

fordel for senere opgaver. Han betonedede dog, at den udsendte mission kun havde taget de mest nærliggende og presserende problemer op og kun behandlet deres økonomiske sider.

Den polske delegerede kritiserede De Forenede Staters og Storbritanniens motiver for at støtte udviklingen i de underudviklede lande, ligesom han fandt, at den internationale bank for genopbygning og udvikling arbejdede utilfredsstillende og var blevet et politisk instrument i De Forenede Staters hænder. Men han modsatte sig ikke, at De Forenede Nationer tog den foreslåede opgave op. Senere rettede Hviderusland og Ukraines repræsentanter tilsvarende angreb på Storbritannien og De Forenede Stater.

Af den hollandske repræsentants udtalelser skal særlig nævnes, at han ønskede bestemte projekter forelagt parlamenterne til overvejelse, før de stemte for deres bidrag. Løvrigt var Holland fuldtud rede til at deltage i det tekniske hjælpeprogram og til at modtage og uddanne studenter ved universiteterne og de tekniske institutioner. Der var allerede tilstillet sekretariatet en beretning om de muligheder for studier, der var i Holland, og det ville også snart få en liste over adskillige hundrede hollandske eksperter, som var rede til at samarbejde i tekniske hjælpeaktioner. Hans regering ville påtage sig en del af omkostningerne ved ethvert sådant program.

Sammen med andre sydamerikanske repræsentanter fremhævede Cuba, at de økonomisk udviklede lande for at fremme de underudviklede landes udvikling måtte vise mådehold i deres handelspolitik, ja endogså være beredt til at indskrænke deres eksport af varer, som de sidste var begyndt at producere.

Den jugoslaviske delegerede mente, at solidaritetssynspunktet pålagde medlemmerne af De Forenede Nationer en forpligtelse til at hjælpe de underudviklede lande. Det var i overensstemmelse hermed, at De Forenede Nationer ydede disse teknisk bistand, finansieret af det almindelige budget. Den jugoslaviske delegerede var imod, at den økonomiske hjælp til underudviklede lande blev